

ZÁKON

„Na stolici Mojžíšově zasedli zákoníci a farizeové...“ (Matouš: 23, 2, 4)

Tak např. někdo někomu odcizí 100Kč. Totalitou pověřený soudce si, k nemalé radosti škůdců, nasadí brýle, otevře „přetlustou“ knihu (Sbírku zákonů) a nalezne v ní, že:

A/ zákon na takový případ ... pamatuje a ukládá vinnému nahradit škodu

B/ zákon na takový případ ... pamatuje a ukládá vinnému týden vězení

C/ zákon na takový případ ... pamatuje a ukládá vinnému různé trestní sazby, podle toho, s jakým úmyslem čin spáchal

D/ zákon na takový případ ... pamatuje tak, že nařizuje krást 100 Kč. a poškozeným za maření zákona vyměřuje trest

E/ zákon na takový případ nepamatuje (mezera v zákoně) a osvobodí škůdce, protože nijaký zákon neporušil

Zdravý rozum praví: V případech „BCDE“ je zákon evidentně nespravedlivý (nedbá o náhradu škody nebo sám škodí), zatímco v případě „A“ je spravedlivý zákon zbytečný, neboť to, co říká zdravý rozum, to po něm zákon jen papouškuje.

Rozum, zdravý (A) či nezdravý (BCDE), vynáší soud podle posuzované reality, zatímco totalitní soudce vynáší soud, ať už spravedlivý (A) či nespravedlivý (BCDE), podle zákona. Existuje pohled, z něhož se tu zákon nejeví být něčím jaksí navíc? K čemu tu zákon vlastně je? Aby nahradil rozum? Bez rozumu přece nemůže vzniknout ani zákon.

Jisté je, že zákon potlačuje vlastní soudnost jednotlivce (soudce), a nahrazuje ji soudností zákoníků (zákonodárců).

Lze namítnout: Spory nejsou vždy tak jednoduché, jako v uvedeném případě, takže dva různí soudcové mohou svým rozumem posoudit týž případ různě, zatímco zákon, byť nedokonalý, je pro takový případ vždy stejný. Proto nemůže být soudcem kde kdo, ale jen „odborník“, jenž se orientuje v zákonech.

Staleté zkušenosti s „odborníky“ nám praví, že právě oni posuzují tytéž případy různě (podle různých zákonů), ba různě si vykládají i údajně jednoznačný zákon, že mají různé „právní názory“. Věc došla tak daleko, že se soudí víc podle „výkladu zákona“ (vč. tzv. precedentů), než podle samotného zákona. Možnost různého posuzování se tedy zákonem nejen neodstraňuje, ale naopak znásobuje. Tím vzniká nepřehledné pole možností skrytého zkorumpování soudu.

Zdravý rozum praví: Soudce má přihlížet k posuzované realitě (k tomu, co se skutečně stalo), nikoliv k zákonu, k cizímu právnímu názoru, k jinému případu (precedentnímu), či k úplatku, neboť nic z toho předmětem souzeného sporu není. Soudce má nést osobní odpovědnost za svůj soud, nikoliv odvolávat se na zákon, na cizí právní názor, na jiný případ, či na mezeru v zákonech.

Soud podle zákona to přivedl tak daleko, že dnes všeobecně straní škůdcům, zatímco poškozené diskriminuje. Cílem soudu není dospět k nápravě náhradou škody poškozenému, ale maximálně se spokojí s potrestáním škůdce (vězením, popř. podmíněným trestem). A protože vedlejší škody, náklady na vypátrání a dopadení škůdce, náklady na soudní řízení atp., se nepočítají na vrub škůdce, rozšiřuje se řada poškozených také na všechny daňové poplatníky. Soud podle zákona protěžuje škůdce také tím, že přihlíží k tzv. „polehčujícím okolnostem“ a k úmyslům škůdce. Obecně se má za polehčující okolnost např. to, že škůdce poškozením pekaře pomohl třetí osobě (nasytil hladového ukradeným chlebem). V tomto duchu je vlastně škůdce principiálně glorifikován a poškozený skandalizován. Realita je v daném případě taková, že hladovému nepomohl škůdce, ale poškozený, kterého byl k této pomoci donucen násilím (škůdcem). Tzn., že je tu jeden zločin (krádež) omlouván jiným zločinem (omezováním osobní svobody poškozeného).

Do nebe volajícím případem diskriminace poškozeného, je protěžování škůdce tzv. „amnestií“, tj. odpuštěním trestu hlavou státu (prezidentem). Zdravý rozum tu praví: Odpouští-li škůdci někdo jiný než poškozený, bere způsobenou škodu na sebe a je povinen ji poškozenému nahradit. Jinak se škůdcem stává on.

Částečného neoprávněného odpuštění se může dopustit soudce, pokud o míře způsobené škody rozhoduje namísto poškozeného on sám. Soudce podle zákona tak činí s odůvodněním, aby poškozený míru svého poškození nenadsadil. Zdravý rozum tu praví, že tato obava je zcela nepatřičná. Nemůže-li být před možností poškození chráněn poškozený, jakým právem chrání soud před možností poškození škůdce? Spravedlnost žádá, aby byli před možností poškození chráněni všichni, nebo nikdo. Tzn., že možnost poškození smí hrozit nejen poškozeným, ale také a především škůdcům.

Z uvedeného je zřejmé, proti čemu všemu se prohřešuje soud podle zákona, že je jeho soud vlastně vždy nespravedlivý. A protože nespravedlivý soud způsobuje odsouzenému škodu, stává se nespravedlivý soudce škůdcem, který je však na rozdíl od jiných škůdců zcela zbaven odpovědnosti za svůj zločin (nemůže být odsouzen jiným soudcem). Případná námitka, že takto by se lidé soudili do nekonečna, je samozřejmě zcela nepatřičná a tendenční. Zdravý rozum tu praví: Soud nesmí skončit dřív, dokud neučiní spravedlnosti zadost (posledním soudem)!...